

ณ กาลครั้งหนึ่ง
ที่ โรงพยาบาลพระมงกุฎเกล้า
๑๒ สิงหาคม ๒๕๕๔

โดย

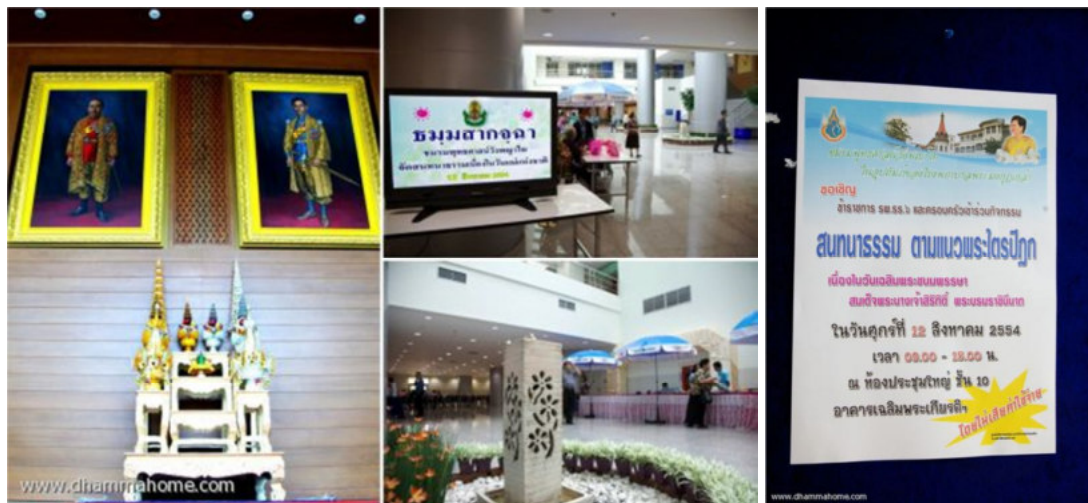
วันชัย ภู่งาม

ณ กาลครั้งหนึ่ง ที่ โรงพยาบาลพระมงกุฎเกล้า ๑๒ สิงหาคม ๒๕๕๔

ขอนอบน้อมแด่พระผู้มีพระภาคอรหันตสัมมาสัมพุทธเจ้าพระองค์นั้น

วันที่ ๑๒ สิงหาคม ๒๕๕๔ เป็นอีกครั้งหนึ่งที่ท่านอาจารย์สุจินต์ บริหารวนเขตต์ และคณะวิทยากร ของมูลนิธิศึกษาและเผยแพร่พระพุทธศาสนา ได้รับเชิญจากชมรม พุทธศาสน์วังพญาไท ในอุปการะของโรงพยาบาลพระมงกุฎเกล้า โดยท่านประธาน ชมรม พลตรี นายแพทย์กฤษฏา ดวงอุไร รองเจ้ากรมแพทย์ทหารบกและคณะ ให้ไป ร่วมสนทนาธรรม ที่ห้องประชุมใหญ่ ชั้น ๑๐ อาคารเฉลิมพระเกียรติฯ โรงพยาบาลพระ มงกุฎเกล้า ระหว่างเวลา ๙.๐๐ น ถึง ๑๔.๓๐ น.

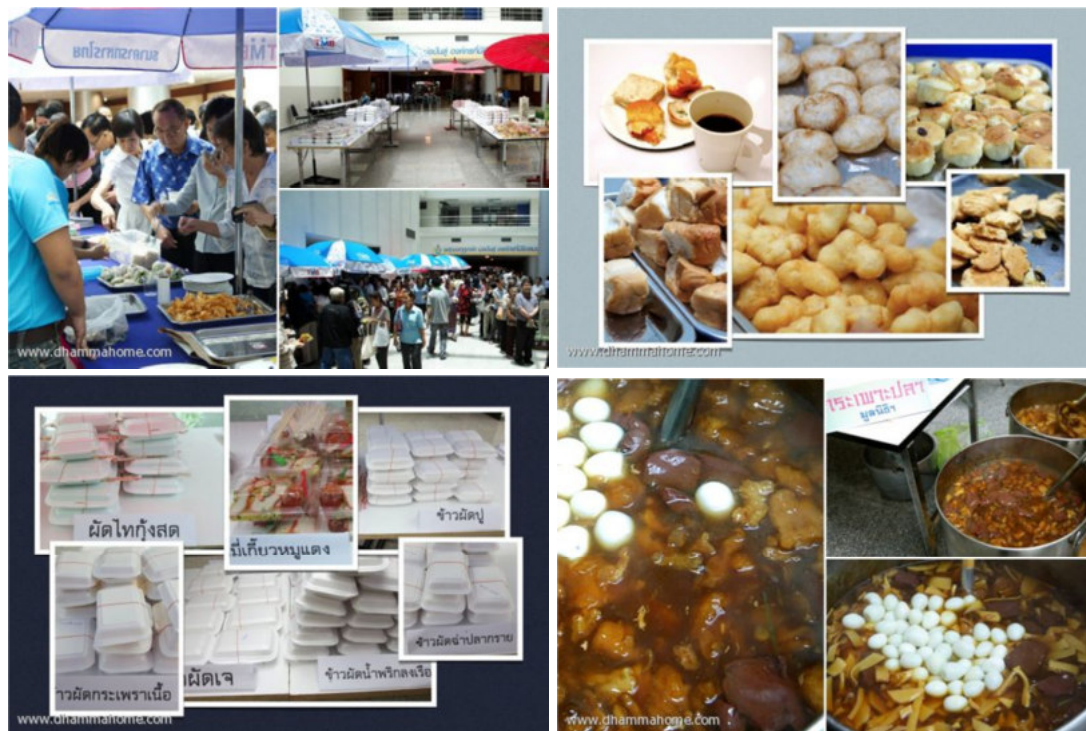
เนื่องจากการจัดสนทนาธรรม
ที่ผ่านมา ที่อาคารพัชรกิติยาภา มี
ผู้ให้ความสนใจเข้าร่วมฟังจำนวน
มากจนล้นห้องประชุม ทำให้ระยะ
หลังๆ ท่านผู้จัดต้องจัดห้องเพิ่ม
และติดตั้งที่วางจรวดขนาดใหญ่ไว้
ให้ ในครั้งนี้ท่านผู้จัดจึงได้ทดลอง
ย้ายมาจัดที่ห้องประชุมใหญ่ ซึ่ง
สามารถจุคนได้ราว ๕๐๐ คน เป็น
สถานที่โอ่อ่า มีพื้นที่ใช้สอยมาก
และมีที่นั่งรับประทานอาหารที่
กว้างขวาง โล่งสบาย

และเช่นเคยครับ นอกจากที่ท่านผู้จัดจะได้เตรียมน้ำดื่ม ชา กาแฟ โอวัลติน ขนมเค้ก ปาท่องโก๋ และอื่นๆ ไว้บริการในตอนเช้าและโดยตลอดเวลาแล้ว ยังมีการจัดอาหารกล่อง รวมทั้งขนมและผลไม้

หลากหลายชนิด ไว้ให้ผู้เข้าร่วมฟังการสนทนาธรรมได้รับประทานในตอนกลางวันด้วย กราบอนุโมทนาในกุศลจิตท่านเจ้าภาพอาหารทุกท่านครับ

ท่านอาจารย์เดินทางมาถึงก่อนเวลาราวครึ่งชั่วโมง ท่านยิ้มแย้ม สดใส ร่าเริง มากครับ ท่านอาจารย์มีอายุ ๘๔ ปีแล้ว แต่ยังดูแข็งแรง เดินทักทายทุกคนได้อย่างคล่องแคล่ว เป็นที่น่าปลื้มปิติอย่างยิ่งแก่ศิษย์ และทุกๆ คนที่ได้พบเห็นท่านในวันนี้

ช่วงแรกของการสนทนาธรรมในวันนี้ ท่านอาจารย์ได้กล่าวไว้อย่างไพเราะจับใจมาก ข้าพเจ้าจึงใคร่ขออนุญาตนำมาให้ทุกท่านได้พิจารณาด้วยดังนี้ครับ

นะโม ตัสสะ ภะคะวะโต อะระหะโต สัมมา สัมพุทฺธัสสะ
 นะโม ตัสสะ ภะคะวะโต อะระหะโต สัมมา สัมพุทฺธัสสะ
 นะโม ตัสสะ ภะคะวะโต อะระหะโต สัมมา สัมพุทฺธัสสะ

พลตรีหญิง เรณู:

มีความเข้าใจ ในสิ่งที่กำลังฟัง
เราก็เริ่มสะสมความรู้ จากที่
ไม่เคยรู้ แต่เป็นเรื่องยาก ถ้า
บุคคลนั้นไม่เคยสั่งสมบุญมา
ก่อนในอดีต

พ.ต.อ. ชีรชล:

ขณะฟัง เป็น "เราฟัง" ก็คิด "ความคิด" ที่ยัง "เป็นเรา" ปัญญาของเรา อ่านมา จำมาเรียนมา ก็เพียง"เข้าใจเรื่องราว" ยังไม่เป็น จิต เจตสิก รูป ไม่ใช่ "ปัญญา" จริงๆ

พลตรีหญิง เรณู:

คำกล่าวของท่านอาจารย์ มีมากมาย นะคะ ถ้าเราติดตามฟัง แต่ที่สำคัญ ที่สุด คือ ขณะที่ฟัง แล้วก็สนทนากับ ท่านในขณะนี้เลย ก็จะเป็นประโยชน์ แก่ทุกท่าน ก่อนที่เราจะเริ่มฟัง หรือ เริ่มการสนทนา ขอกราบเรียนเชิญ ท่านอาจารย์สุจินต์ บริหารวนเขตต์ ประธานกรรมการมูลนิธิศึกษาและ เผยแพร่พระพุทธศาสนา ซึ่งมาเป็น ประธานในการสนทนาธรรม ในวันนี้ ได้กล่าวกับท่านผู้มาร่วมฟังและ สนทนาก่อนค่ะ กราบเรียนเชิญท่าน อาจารย์ค่ะ

ท่านอาจารย์:

คะ ก็เป็น เรื่องเดิม นะคะ เรื่องเก่า ไม่ใช่เรื่องใหม่ เฉพาะขณะนี้
นาน...แสนนาน...มาแล้ว ธรรมะ ก็เป็น ธรรมะ เพราะฉะนั้น การ
ได้ฟังเรื่องเก่าๆ เดิมๆ ที่กำลังปรากฏในขณะนี้ แล้วก็จะปรากฏ
ต่อไปนะคะ ก็เพื่อที่จะได้ มีความเห็นถูก มีความเข้าใจถูก ในสิ่ง
ที่มีจริงๆ ที่กำลังปรากฏ...

...เพราะว่าจะไม่มีใครเลย ที่สามารถที่จะทำให้เกิดความเข้าใจ
 สิ่งที่มีจริงๆในขณะนี้ ตามความเป็นจริงได้ นอกจากพระอรหันต
 สัมมาสัมพุทธเจ้า ซึ่งเมื่อได้ทรงตรัสรู้แล้ว ก็ได้ทรงแสดงพระ
 ธรรม โดยละเอียดยิ่งโดยประการทั้งปวง เพื่อที่จะให้ผู้ฟัง "ค่อยๆ
 เข้าใจ" เพราะว่า เป็นสิ่งที่ลึกซึ้ง และยาก จนต้องบำเพ็ญพระ
 บารมี นะคะ สำหรับพระอรหันตสัมมาสัมพุทธเจ้า ผู้ทรงยิ่งด้วย
 ปัญญา สื่อสงไขยแสนกัปป์ ไม่นับตอนที่ตั้งความปรารถนา และ
 ก่อนๆ นั้น...

www.dhammadhome.com

www.dhammadhome.com

www.dhammadhome.com

...ทั้งๆ ที่ สภาพธรรมะก็เป็นอย่างนี้ค่ะ
ไม่เป็นอย่างอื่นเลย ในวันที่ทรงตรัสรู้
สภาพธรรมะ ก็เป็นอย่างนี้คือ มีสิ่งที่
ปรากฏให้ "เห็น" ทางตา เป็นอื่นไป
ไม่ได้ อย่างหนึ่ง นะคะ

แล้วก็มี สิ่งที่มีจริงๆ ที่ปรากฏว่ามี
จริง เมื่อกำลัง "ได้ยิน" "เสียง" ก็มี
จริงๆ...กลิ่น...รส...แล้วก็...เย็น...ร้อน
..อ่อน...แข็ง...ตึง...ไหว...ชีวิต
ประจำวันของทุกคนนะคะ แล้วก็
ความ "คิดนึก" สุข ทุกข์ ต่างๆ มีจริงๆ
ค่ะ แล้วก็สามารถที่จะปรากฏ...

...แต่ผู้ที่ไม่มีโอกาสได้ฟังพระธรรม ไม่สามารถที่จะเริ่มเข้าใจ ความจริงของสิ่งที่มี แม้แต่คำว่า "ธรรมะ" ก็ผ่านหู แล้วก็ไม่ทราบว่าเป็นจริงแล้ว "ธรรมะ" ก็คือ สิ่งที่กำลังปรากฏในขณะนี้นั่นเอง เพราะมีฉะนั้น อะไร? จะเป็นธรรมะ จะไปพบธรรมะที่ไหน? ถ้าไม่ใช่สิ่งที่กำลังเผชิญหน้า ในขณะที่กำลังปรากฏให้เห็นหรือว่า "เสียง" ที่กำลังปรากฏเดี๋ยวนี้ ในขณะที่ "กำลังได้ยิน"...

...ความลึกซึ้ง และ ความน่าอัศจรรย์ ของธรรมะ ก็คือ
ทั้งๆ ที่สภาพธรรมะปรากฏ ก็ไม่รู้ว่าเป็นธรรมะ
ธรรมะ เกิดขึ้น ปรากฏ แล้วหมดไป แสดงความเป็นธรรมะว่า เกิดแล้ว หมดแล้ว
ไม่มีใครเป็นเจ้าของ ไม่สามารถที่จะกลับมาได้เลย สักอย่างเดียว
แต่ก็ไม่รู้ว่า เป็นธรรมะ
ได้ยินแต่เพียง "ชื่อ" "ธรรมะ"
แต่ว่า ตามความเป็นจริงนะคะ ต้อง "เริ่มเข้าใจคำ" ที่มีความหมายถึงสิ่งที่มีจริงๆ
ไม่ใช่เป็นคำเลื่อนลอย แต่ว่า "คำ" ที่ทรงแสดงไว้
แสดงถึง ความจริงของสภาพธรรมะ...ที่กำลังปรากฏ...ในขณะนี้...

...ด้วยเหตุนี้ การฟัง จึงต้องฟัง ด้วยความเคารพในพระปัญญาคุณ ในพระบริสุทธิคุณ และ ในพระมหากรุณาคุณ ๔๕ พรรษา ที่ทรงแสดงพระธรรมเพื่อที่จะให้เรา ได้เข้าใจทุกอย่างที่มีจริง ไม่ว่า ความโกรธ มีจริง เกิดได้อย่างไร? นะคะ หรือว่า ความติดข้อง ก็มีจริงๆ กำลังเพลิดเพลีน พอใจ ก็มีจริง ในชีวิตประจำวัน แต่ว่า ไม่เคยรู้เลย ว่าแท้ที่จริงแล้ว ก็เป็นเพียง สิ่งที่มีจริง...ที่เกิด...ปรากฏ...แล้วก็...หมดไป...แล้วก็ไม่เหลือเลย มีประโยชน์อะไร? ที่จะรู้ความจริง อย่างนี้...

...เพราะว่า ทุกคนเกิดมาแล้ว ต้องจากโลกนี้ไป ต้องตายแน่นอน
ช้า หรือ เร็ว กำหนดไม่ได้เลยคะ ไม่มีใครสามารถที่จะรู้ล่วงหน้า
ว่าจะจากโลกนี้ไป เมื่อไหร่? และเมื่อเกิดมาแล้วเข้าใจว่า "มี
เรา" แต่เวลาจากโลกนี้ไป "ไม่มีเรา" อีกต่อไป เพราะฉะนั้น สิ่งที่มี
ตั้งแต่เกิดจนตาย ก็ต้องไม่ใช่เราด้วย เป็นแต่เพียง "ลักษณะ" ของ
"สภาวะธรรมะ" แต่ละอย่าง ซึ่งมี "ปัจจัย" เกิดขึ้น แล้วก็ดับไป...

เพราะฉะนั้น

"การเข้าใจความจริง" ทำให้ "ไม่หลง"

ภาษาไทย เนี่ยค่ะ เราจะใช้คำว่า "หลง" เสมอ นะคะ

"หลงโกรธ" ควรโกรธไหม? ความโกรธ มีประโยชน์หรือเปล่า?

เมื่อความโกรธ ไม่มีประโยชน์ แล้ว "หลงโกรธ" เพื่ออะไร?

เพื่อความไม่มีประโยชน์ เพื่อความไม่มีสาระ

เพราะฉะนั้น ทุกสิ่งทุกอย่างที่มี

ก่อนที่จะได้ฟังธรรมะ

ก็เป็นการ "หลง" หหมดเลย

"หลง" ยึดถือ สภาพธรรมะ ที่กำลังปรากฏ

ว่าเป็นสิ่งหนึ่ง สิ่งใด เป็นสัตว์ เป็นบุคคลต่างๆ

"หลง" ยึดสภาพธรรมะ ว่า "เป็นเรา" ที่...กำลังเห็น...กำลังได้ยิน...กำลังคิดนึก....

เพราะฉะนั้น การที่มีโอกาส ได้ฟังพระธรรม ย่อมทำให้เข้าใจความจริง
ว่าแท้ที่จริงแล้ว トラバド ที่ปัญญายังไม่รู้ความจริง ของสภาพธรรมะ
ขณะนั้น...ย่อมหลงไป...ด้วยความไม่รู้...
แล้วก็...จากโลกนี้ไป...ด้วยความหลง...เหมือนเดิม...
ตั้งแต่เกิด แล้วก็ยังหลงเพิ่มขึ้น แล้วก็ยังเพิ่ม ความติดข้อง แล้วก็กิเลสมากมาย
"ความสำคัญตน" เกิดมาแล้วนะคะ "เป็นเรา"
เพราะฉะนั้น ก็จะเห็นได้ว่า
แม้แต่เพียง "สภาพธรรมะ" ที่ "เป็นเรา" ด้วย "ความสำคัญตน"
ก็เป็นสิ่งซึ่ง "หลง" ยึดถือว่า "มีเรา" แล้วก็มี "ความสำคัญตน" ด้วย

...เพราะฉะนั้น เมื่อศึกษาธรรมะ
แล้ว ทุกคนก็จะเห็นสภาพ
ธรรมะตามความเป็นจริง ว่า
สะสมความไม่ดี อกุศลธรรม
ทั้งหลายเนี่ย มากมาย ถ้าไม่มี
โอกาสได้ฟังพระธรรมเลย ก็
จะสะสมความไม่ดี มากขึ้น ๆ และ
จาก...โลกนี้ไป...โดยการเหมือนกับ
สะสม หรือ หอบ สิ่งที่ไม่ดี
เป็นขยะ เป็นเชื้อโรค เป็นแผล
เน่า ติดตตามไปอีกในชาติต่อไป...
ไป...

...เพราะฉะนั้น ประโยชน์ของการฟัง คือ ไม่ใช่ให้เรา หมดกิเลส วันนี้
หรือว่า ฟังแล้ว ให้ความจริง เดียวนี้
เป็นสิ่งที่ เป็นไปไม่ได้เลย
แต่ "ฟัง" เพื่อ "เข้าใจ"
"เริ่มเข้าใจ" สิ่งที่มีจริง ๆ ถูกต้องขึ้น
นี่คือ การสะสมความเห็นที่ถูกต้อง ที่จะทำให้ค่อย ๆ คลายความไม่รู้...

...และเป็นผู้ที่หมดกิเลส ไม่มีทุกข์ เพราะฉะนั้น ทุกข์ เกิดเมื่อไหร่ ให้ทราบว่าเป็นเพราะยังมีกิเลสอยู่ แล้วทุกคนก็ไม่ว่าจะมีทุกข์นะคะ อยากจะมีแต่สุข แต่ก็หลีกเลี่ยงไม่ได้เลย เพราะเหตุว่าทุกข์ มีอยู่ตลอดเวลา ทั้งทุกข์ที่ไม่รู้เลยว่าทุกข์ "โลภะ" สนุกติดข้อง พอใจ เป็นทุกข์ หรือเปล่า? การศึกษาธรรมะ หรือ การฟังพระธรรม ต้องลึกซึ้ง ตามลำดับ ไม่ติดข้องเลย ไม่ผูกพันเลย เตือนตัวเองนะคะ...

www.dhammadhome.com

...แต่ถ้า ติดข้อง ต้องการ ผูกพัน
เดือดร้อน หรือเปล่า? เป็นทุกข์ หรือเปล่า?
แค่นี้ ก็ต้องอาศัย พระธรรมที่ทรงแสดง โดยประการทั้งปวง
กว่าจะค่อยๆ น้อมไป เข้าใจความจริง ของ สภาพธรรมะ
จนกระทั่ง สามารถที่จะ ค่อยๆ คลายความไม่รู้
จนกว่าจะถึง การดับกิเลส ตามลำดับขั้นได้...

www.dhammadhome.com

ณ กาลครั้งหนึ่ง ที่ได้มีโอกาสสะสมความ
เข้าใจจากการฟังพระธรรม เป็นกัลละและโอกาส
แสนวิเศษ สำหรับทุกคนในวันนั้น ได้หมดไปสิ้น
ไปแล้วอีกครั้งหนึ่ง กราบอนุโมทนาชมรมพุทธ
ศาสน์วังพญาไท ในความเอื้อเฟื้อ ให้ทุกๆ คนได้มี
โอกาสได้รับธรรมทานอันเลิศนั้นอยู่เป็นนิจ

กราบเท้าบูชาคุณ ท่านอาจารย์สุจินต์ บริหารวนเขตต์ ที่เคารพยิ่ง
ขออนุโมทนาท่านวิทยากรทุกท่าน
และขออนุโมทนาในกุศลจิตของทุกๆ ท่านครับ

